

ČERVENÉ MUŠKÁTY

Bolo to smutné. Nie smutné ako predstava smiechu nenarodeného dieťaťa, nie smutné ako začiatok vojny, ale smutné ako posledná rozlúčka, o ktorej nevieme, že je posledná. Sme si takí istí, že sa uvidíme znovu. Vždy sme si všetkým tak veľmi istí. Stále zabúdame na to, že nie sme nesmrteľní. Stále zabúdame na to, že svet sa deň za dňom mení ohromnou rýchlosťou. Svet, ktorý poznáme dnes, nie je svetom, v akom sme žili včera, hoci zdanlivo sa nič nezmenilo. Myslíme si, že máme čas spraviť všetko, čo chceme, no niekedy máme sotva čas ešte na jeden nádech. Akí sme len hlúpi. Tupí. Slepí. Chceme tvoriť, no ničíme. Chceme byť milovaní, no nenávidíme. Chceme umrieť, no žijeme. A vo chvíli, keď túžime žiť najviac, sa ocitáme na konečnej. Nie je to fér. Nič nie je fér. Šťastie nie je rozdelené férovo. Právo na život nie je všade rovnako chránené. Nie všetci sú rovnako pochopení. Myslím, že nie všetci sme v dostatočne vhodnej pozícii, aby sme dokázali prežiť na tomto svete. Poniektorí totiž nie sme tunajší.

"Čo ti najviac chýba?"

"Asi víno. A cigarety. A nočné úteky z domu za dobrodružstvami. Nevie. Skrátka veci, ktoré by si nemala robiť, ale máš z nich dobrý pocit."

"Ako nočné vyžieranie chladničky?"

"Alebo skákanie uprostred noci do studeného jazera."

"A čokoláda uprostred diéty."

"Alebo vykradnutie herne s kamarátmi."

"To že si spravila?"

"Nie. Ale myslím, že by to bol dobrý pocit."

"Hm, možno áno. Je veľa vecí, ktoré by som ešte chcela spraviť. Ale nie je to možné. Má to byť nový svet."

Rozhliadla som sa vôkol seba. "Áno," vzdychla som, "celkom nový svet."

Predo mnou sa kľukatila priezračná rieka. Jej žblnkot ma upokojoval, slnečné lúče tancovali na hladine a ja som pozorovala, ako sa svetlo zachytáva všade - medzi stebkami trávy, v korunách stromov, v mojich vlasoch. Prepletalo sa so všetkým živým, s každým jedným nahým telom na brehu rieky, s každým jedným zvieratkom, ktoré kráčalo okolo nás. Obklopili nás tak, ako to malo byť už od samotného Počiatku - aby s nami žili v súlade a harmónii. Pohládila som po hlave srnu, ktorá si ľahla k mojim nohám. Spokojne privrela oči.

"Myslíš, že je to možné?" opýtalo sa dievča sediace vedľa mňa. Bola jednou z hŕstky, čo sa živá dostala zo súboja o vodu. Nebola prchká ani ľahkovážna, vytrvalo čakala ukrytá v tieni vysokých stromov na samom začiatku Očistca, kým sa vrava nahých tiel rozpáchla. Boli tam ranení. Boli tam mŕtvi. Mŕtvi, ktorých nikdy nikto nepochová, pretože spočiatku šlo každému iba o svoj vlastný život. Pri bitke o čo i len jediný dúšok pitnej vody som sa po dvoch dňoch neustáleho behu na okamih zastavila. Bol to len zlomok sekundy, ale stačil na to, aby som si uvedomila, že toto nie je správne. Mal to byť predsa Očistec, miesto, kde sa cestou k božej láske zbavíme všetkého zlého, čo ťaží naše hriešne duše. Ako mohli bohovia dopustiť tú krv? Toľko zbytočne preliatej krvi...

"Čo myslíš?"

"Vytvorenie toho nového sveta."

"Možno by ho dokázali vytvoriť naše deti. Nám slobodnú vôľu nemôžu zobrať, narodili sme sa s ňou, je súčasťou našej duše. Ale im...im ju vezmú. Počula si, čo povedala Gaia."

"Že dar slobodnej vôle jej stvoreniam bol najväčším fiaskom všetkých existujúcich svetov?"

"Gaia nás stvorila na svoj obraz. Nik iný nemal tú odvahu. Zo všetkých existujúcich svetov, Zem bola jediným miestom, kde prebývali stvorenia so slobodnou vôľou."

"Ale vymklo sa jej to spod kontroly."

"Na to mala mysliet' skôr. Dobre vedela, čo robí. Bohovia si môžu robiť, čo len chcú. Tým, že chcela, aby sme sa jej podobali, zasiala do našich duší večnú túžbu."

"Túžbu po čom?"

Usmiala som sa. "Skrátka po všetkom. A čím viac sme mali, tým viac sme chceli. Začali sme sa bohom nebezpečne približovať. Tak ako oni, radi strácame zábrany. Žili sme deň po dni, prežívajúc hriech za hriechom. "

"Nuž...ale tie časy sú preč."

Nostalgicky som vzdychla. "Ach, staré dobré strácanie zábran!"

Dievčina sa usmiala. Jej úsmev ma prekvapil. Nevieam, či to bolo tým, že som nikoho nevidela usmiať sa od momentu, čo sme sa tu ocitli, alebo tým, že po dňoch plných násillia mi tento prejav ľudských citov skrátka prišiel šokujúci, ale musela som sa usmiať tiež. Takmer som zabudla, ako sa to robí, ale bola som rada, že to stále dokážem. Bola som rada, že stále cítim, ako vo mne prúdi slobodná vôľa. Kolovala mi žilami ako droga, rozlievala sa po ubolených končatinách a ako jediná mi dávala nádej, že sa z tohto pekla vrátíme späť do normálnych koľají. Chýbal mi starý svet. Ten, z ktorého sme podľa ostatných šiestich bohov vďaka Gainmu daru vytvorili hotovú spúšť. Zvieratá, ktoré nám boli dané ako spoločníci, sme zabíjali. Začínajúci život, novú jedinečnú bytosť vznikajúcu v ženskom lone, sme boli schopní bez milosti ukončiť. Pre úspech sme podvádali. Pre územia vraždili. Pili sme, klamali, zvädzali i podvádali. Áno, mali sme toho na rováši veľa. Ale nie je našou chybou, že sa to stalo. Gaia nás nechala s našou slobodnou vôľou samých, nedostali sme k nej návod na použitie, a tak sme postupom času hrešili viac a viac, ani len netušiac, prečo vlastne robíme to, čo robíme, aj keď vieme, že je to nesprávne. Mohla za to samotná Gaia. Dala nám niečo, čo nie je možné ovládnuť. Niečo, čo nám nemôže zobrať. Môže len eliminovať počet stvorení, ktoré sa touto prednosťou ešte hrdo pýšia. Očakáva nové potomstvo, potom rodičia detí, my, poslední žijúci ľudia zo Zeme, upadneme do zabudnutia. Nie sme súčasťou nového sveta, nikdy sme nemali byť, napriek tomu, čo povedala naša bohyňa, keď sa nám zjavila prvý raz:

"A budete známi ako nový začiatok. Tí, ktorí ostali, i tí, ktorí nový svet vykúpili vlastnou krvou. Budete súčasťou zrodu nového, lepšieho sveta, kde pre ctižiadostivosť nebude miesto."

Bohyňa Zeme starostlivo volila slová. Áno, budeme súčasťou jeho zrodu, ale sme len medzičlánkom. Sme nevyhnutným zlom, ktoré tu musia bohovia strpieť, kým napravia chyby svojej pochabej sestry. Videla som pohľady na ich tvárach. Pohľady po prvom precitnutí z nekonečnej temnoty a chaosu, ktorý si po nás prišiel ako obrovský hurikán, ktorý na zemi zanechal skutočnú spúšť. Niektorým vzal život. Ostatok vzal sem. Pamätám si ten pocit. Kráčala som domov popri kaviarni. Na terase sedelo zopár ľudí, vychutnávali si posledné slnečné lúče ustupujúceho leta. Jemný vánok mi rozvieval vlasy okolo tváre. Bolo už trochu chladno, aspoň ja som bola ten večne uzímený človečik, a tak som si cez plecica prehodila obľúbenú koženú bundu, usmiala sa na mladého čašníka a kráčala ďalej. Posledná vec, ktorú si pamätám zo svojho života, sú červené muškáty. Zastala som a uprene na ne hľadela, akoby od nich závisel môj život. Nevedela som, prečo to robím, ale neskôr som pochopila.

Niektorí vravia, že s príchodom hurikánu pocítili nebeský pokoj a blaho. Boli to tí, ktorí sa Gai a jej predstave novej ľudskej edície ochotne podmanili. Ja som však s príchodom hurikánu cítila nebezpečenstvo. Ba čo viac, stoj čo stoj som sa snažila zapamätať si každý detail obrazu pred sebou, každého červeného lupeňa, každú žilku na šľavnatých zelených listoch. A potom nastala tma. Trvala niečo medzi jednou sekundou a desiatimi hodinami, nevedela som. Akoby čas prestal existovať. Akoby priestor neznamenal vôbec nič. A potom tma ustúpila a nás oslepilo božské svetlo. Uvidela som pod svojimi nohami pevnú zem, vókol seba ihličnany, ktorých koruny prepúšťali iba málo slnečného svitu, a ľudí, množstvo ľudí, ktorí pred zrakmi bohov stáli tak, ako boli stvorení - bez šiat, bez majetku a bez možnosti byť chamtiví, pretože tu nebolo nič, na čo by sa mohli ulakomiť.

Počas prvých chvíľ v Očistci boli všetci pokojní, akoby sa bohovia snažili upokojiť nás svojou mocou iba preto, aby nám mohli oznámiť, prečo sme sa vlastne zišli. Veľa ráz fanatickí proroci ohlasovali koniec. Veľa hypisákov dvíhalo nad hlavy tabule s nápismi KONIEC SA BLÍŽI, vymýšľali rôzne scenáre o príchode mimozemských civilizácií, prelete ničivého asteroidu, či chorobe, ktorá zahubí celé ľudstvo, nikto ho však nečakal v ten deň, v ten obyčajný augustový deň, na ktorý nás nikto nepripravil. Verdikt bol jasný - ľudská rasa zneužila všetko, čo jej bolo darované, a zato musí zaplatiť. Pár vyvolených musí prejsť Očistcom, aby uzreli svetlo novej planéty, z ktorej však stále vidieť Zem - ako pripomienku chýb z minulosti.

"Sme šialení," zamrmlala som si popod nos.

"Prosím?"

"Veď sa len na to pozri. Áno, urobili sme veľa chýb, ale čo tak skúsiť viac tvoriť ako ničieť? Znovu sa len niekomu podriaďujeme. Niekomu, kto chce, aby sme mu dali naše deti a potom sa zničili navzájom. A nik, vôbec nik za celý čas, čo sme tu, neskúsil bohom dokázať, že s našou slobodnou vôľou vieme aj vytvárať a privádzať veci k životu, nie len zabíjať. Sme šialení, totálni psychopati na pozadí dokonalej ilúzie toho, čo je správne."

"Čo by si urobila ty?"

"Vrátila sa na Zem a dokázala im, že sa mýlia. Že si zaslúžime druhú šancu."

"Nuž, to sa už ale nikdy nestane. Na Zem je nemožné vrátiť sa."

Usmiala som sa. "Myslíš? Pozri sa tam," ukázala som na druhý breh rieky, "a povedz mi, čo vidíš."

"Je to strom, z ktorého Eva odtrhla jablko a následne bola vyhnaná z Raja."

"A kam bola vyhnaná?"

"Na Zem?"

"Bingo."

Dievčine sa na tvári objavil zhrozený výraz, keď porozumela môjmu plánu. Jablká svietili ako vzácne rubíny uprostred smaragdovozelených listov.

"To nespravíš."

"Nebude to ako vykradnúť herňu, ale prečo nie?"

Vstala som a prešla pár krokov smerom k rieke. Keď sa mojich chodidiel dotkol studený prúd, necúvla som. Aj keby v tej chvíli snežilo, necúvla by som. Cítila som, že sa mi do chodidla zapichol ostrý kameň. Prúd sa sfarbil na červeno, ale ja som pokračovala. Potrebovala som cítiť bolesť, aby som vedela, že som nažive. Okolo mojich nôh čosi preplávalo - čosi, čo zaručene neboli neškodné ryby. Čosi, čo mi chcelo zabrániť prejsť na druhú stranu, no ja som sa ponorila až po ramená. Chlad mi na okamih vyrazil dych, no nezastavila som sa. Na brehu som počula šum, ľudia sa začali obávať. Plávala som ako o život, ignorujúc všetko, čo ma chcelo zastaviť, až kým som sa končekmi prstov nedotkla brehu na druhej strane

"Pod' späť! Ten strom je tam preto, aby nám pripomínal hriechy, ktoré sa nesmú opakovať!" kričali za mnou ľudia nového sveta. Ja som sa len usmievala popod nos, keď som sa pomocou rúk vytiahla na breh, narovнала sa a obrátila sa k brehu, na ktorom sa vytvoril kľukatý zástup ľudí, ktorý pripomínal hada.

"Ale hriechy sú súčasťou existencie."

Kedysi som verila v dokonalosť. Verila som tomu, že existujú rozprávkovy šťastné konce. Život mi však ukázal, že nič také neexistuje, a ak vám ju ktosi sľúbi, pravdepodobne skončíte mŕtvi. Žiadny príbeh nekončí v zlatistej žiare, láske a speve. Niektorých ľudí postihne tma, a žiadne slnko už nerozžiari chlad v ich kostiach. Sú stratení na mori, pohltení hustou hmlou a obrazmi toho, kým kedysi zvykli byť. Ako tí ľudia tam na brehu - prečo naďalej smerujú k západu slnka, keď niet nič menej skutočného ako šťastný koniec v jeho zapadajúcich lúčoch? Vedia, že majú osud vo svojich rukách? Vedia, že môžu kedykoľvek zmeniť smer?

"Počkaj! Stoj!"

Myslela som, že to volajú na mňa, no potom som začula, ako niekto skočil do vody a pláva smerom ku mne. Pomohla som dievčine vytiahnuť sa na breh, a ignorujúc výkriky ostatných, s úsmevom som odtrhla zo stromu dve jablká a jedno jej podala.

"Vieš, premýšľala som, že ak sa ti podarí dostať sa späť na Zem, chcem byť tam a postaviť ti sochu. Ako sochu najväčšej hriešnice, ktorá ale jediná chápala, o čom je život." Zasmiala som sa. "Celkom bude stačiť, ak ma pozveš na pivo."

"Platí."

Podali sme si ruky a obe zahryzli do rubínového plodu. Zakázané ovocie skutočne chutilo najlepšie.

"Čo bude nasledovať?"

Nevedela som, ako som na to prišla, no bez premýšľania som povedala: "Mysli na červené muškáty."

Vedela som, kde sa ocitnem, a vedela som, čo ten svet prinesie, že okrem sladkosti zakázaného ovocia ma bude bolieť každý jeden deň, ktorý tam strávim, ale chcela som to. Zmyslom všetkého bolo z kamenného prežívania vykresat' skutočný život. Pretože taký bol život, sladký i trpký. Taká bola ľudská duša - zraniteľná. Taký bol život so slobodnou vôľou - nevyspytateľný.

A každá frakcia na pomyselnéj kosti srdca stála zato.

názov: **Červené muškáty**

autor: **Eva Vargová**

vek: 18

Prvé slovenské literárne gymnázium Revúca